

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave, právnej veci navrhovateľa: **Hlavné mesto SR Bratislava, Primaciálne nám. 1, Bratislava**, proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad v Bratislave, K., za účasti: oprávnených osôb: 1/ J., rod. O., bytom Z., 2/ A., bytom R., 3/ Ing. Arch. J., rod. L., bytom O., 4/ Ing. V., bytom G., 5/ V., rod. H., bytom T., 6/ Ing. L., bytom L., 7/ A., rod. L., bytom C., právne zast. JUDr. M., advokátom, K., 8/ P., rod. L., bytom N.**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. R-67/92/IHO-I zo dňa 19.01.2007, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Sp 18/2007-34 zo dňa 5. septembra 2007, takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Sp 18/2007-34 zo dňa 5. septembra 2007 **zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave potvrdil rozhodnutie č. R-67/92/IHO-I zo dňa 19.01.2007, ktorým odporca rozhodol podľa § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov vo veci reštitučného nároku Ing. A. a spol. v bode 1/ tak, že oprávnené osoby: J., rod. O., A., Ing. Arch. J., rod. L., Ing. V., V., rod. H., Ing. L., A., rod. L. a P., rod. L. spĺňajú podmienky § 6 ods. 1 písm. k/ zákona č. 229/1991 Zb..

V bode 2/ rozhodnutia odporca rozhodol, že oprávneným osobám sa priznáva vlastnícke právo na nehnuteľnosť: časť PK parc. č. X., X., X. obnovená podľa GP č. 35/2005,

KÚ D., overený pod č. 751/05 zo dňa 8.11.2005 vyznačené ako: parc. č. X. druh pozemku ostatná plocha o výmere 927 m², podiel 1/1, parc. č. X., druh pozemku ostatná plocha o výmere 118 m², podiel 1/1.

V bode 3/ rozhodnutia odporca rozhodol, že dňom vydania nehnuteľnosti je deň, keď toto rozhodnutie nadobudne právoplatnosť .

V bode 4/ rozhodnutia, odporca rozhodol, že Správa katastra pre hl. mesto SR Bratislava na základe právoplatného rozhodnutia zapíše uvedené nehnuteľnosti do ich vlastníctva pre vlastníkov - oprávnené osoby 1/ až 8/ .

V bode 5/ rozhodnutia odporca rozhodol, že oprávneným osobám sa nepriznáva vlastnícke právo na nehnuteľnosť: LV. č. X., parc. č. X., druh pozemku - záhrada o výmere 703 m² podiel 1/1, KÚ D., lebo pozemky v zmysle § 11 ods. 1 písm. d/ zákona nie je možné vydať.

V bode 6/ rozhodnutia odporca rozhodol, že oprávnené osoby sú povinné vrátiť alikvotnú časť kúpnej ceny za nehnuteľnosť podľa svojho vlastníckeho podielu spolu v sume 10 488,- Sk na účet MF SR do 30 dní po nadobudnutí právoplatnosti uvedeného rozhodnutia.

Krajský súd v dôvodoch napadnutého rozsudku uviedol, že uvedené nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu na základe kúpnej zmluvy uzavretej medzi A., F. rod. L., A., rod. L. a P., rod. L. ako predávajúcimi a kupujúcim - Čsl. Štát, zast. Investingom zo dňa 3.8.1978 za sumu 130 101,65 Kčs. Tieseň a nápadne nevýhodné podmienky pri podpise zmluvy boli zdokumentované zápisnicami z pojednávaní na súde a výpoveďami z ústnych konaní, ktoré prebiehali na bývalom OÚ Bratislava IV. V znaleckom posudku zo dňa 1.7.1978, ktorý vypracoval Ing. I. bola chybné uvedená cena pozemkov podľa vyhlášky č. 47/69 Zb., čo spôsobilo nápadne nevýhodné podmienky a cenovú ujmu pri podpise kúpnej zmluvy. Podľa krajského súdu odporca správne rozhodol po preskúmaní všetkých dokladov o navrátení k časti pôvodných pozemkov podľa vypracovaného geometrického plánu. Voľné časti pôvodných pozemkov sú riadne zdokladované ohliadkou v teréne s fotodokumentáciou, nie sú zastavané a žiadne stavby nebránia ich vydaniu. Preto krajský súd rozhodnutie odporcu

potvrdil ako vecne správne a vydané v súlade so zákonom (§6 ods. 1 písm. k/ zákona č. 229/1991 Zb.).

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie, v ktorom namietal nesprávne posúdenie veci súdom. Podľa navrhovateľa krajský súd v odôvodnení rozsudku uvádza, že tieseň a nápadne nevýhodné podmienky pri podpise zmluvy boli zdokumentované zápisnicami z pojednávanií na súde a výpoveďami z ústnych konaní, ktoré prebiehali na bývalom OÚ Bratislava IV. Tvrdil, že v znaleckom posudku zo dňa 1.7.1978, ktorý vypracoval Ing. R. bola chybné uvedená cena pozemkov podľa vyhlášky č. 47/1969 Zb. čo spôsobilo nápadne nevýhodné podmienky a cenovú ujmu pri podpise kúpnej zmluvy.

Krajský súd sa na pojednávanií ani v uvedenom rozsudku vôbec nezaoberal splnením druhej zo zákonom stanovených podmienok, a to preukázaním tiesne pri podpise kúpnej zmluvy, ktorá bola tiež napadnutá návrhom na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu podaným navrhovateľom.

Navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že v predmetnom prípade nie sú splnené podmienky uvedené v § 6 ods. 1 písm. k/ zákona č. 229/1991 Zb. v znení neskorších predpisov, t. j. že k uzavretiu kúpnej zmluvy došlo v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok. Poukázal na to, že podmienka tiesne a nápadne nevýhodných podmienok je v tomto ustanovení zákona vyjadrená kumulatívne, t. j. pre naplnenie nároku je potrebné v konaní preukázať jednak skutočnosti, ktoré dostatočne odôvodňujú tieseň a súčasne preukázať skutočnosti, ktoré dostatočne odôvodňujú nápadne nevýhodné podmienky.

Kúpna zmluva zo dňa 3.8.1978 na Pk pozemky v KÚ D. parc. č. X., parc. č. X. a parc. č. X. bola riadne podpísaná, vykazuje všetky znaky platného právneho úkonu a je teda platná a účinná, pričom dohodnutá kúpna cena vo výške 130 101,65 Kčs bola určená na základe znaleckého posudku zo dňa 1.7.1978, vypracovaného znalcom Ing. R. v súlade s vtedy platnou vyhláškou Slovenského cenového úradu MF SSR č. 47/1969 Zb. a bola oprávneným osobám aj riadne vyplatená. V súlade s § 14 ods. 1 písm. a/ bola kúpna cena za m² pozemku v zastavanej časti obce stanovená vo výške 6 Kčs s prihliadnutím na polohu, prípadne kvalitu pozemku v miestnych podmienkach.

Navrhovateľ poukázal na to, že v tom istom roku boli vykupované aj pozemky rodiny T. v KÚ D., ktoré bezprostredne susedia s pozemkami reštituentov v danom prípade, pričom tieto pozemky boli ocenené vo výške 6 Kčs/m², to znamená v rovnakej výške ako pozemky rodiny L.. Predávajúci A. a spol. neboli teda znevýhodnení voči iným predávajúcim v tejto lokalite a v tom čase neutrpeli teda cenovú ujmu, ako sa uvádza v napadnutom rozsudku.

Navrhovateľ vyjadril presvedčenie, že v danom prípade nebolo možné hovoriť o nápadne nevýhodných podmienkach v zmysle § 6 ods. 1 písm. k/ zákona, keďže cena bola určená jediným možným spôsobom, ktorý prichádzal do úvahy pre zmluvnú stranu, ktorou bol štát, t.j. odvodením zo znaleckého posudku podľa predpisu platného v čase uzavretia kúpnej zmluvy a bola preto legálna.

Výpovede svedkov nepotvrdili existenciu ani tiesne a ani nápadne nevýhodných podmienok pri podpise kúpnej zmluvy. Podmienky a okolnosti, za ktorých bola zmluva podpísaná, vôbec neuvádzajú, ich výpovede sú podľa navrhovateľa len všeobecné.

Dôvodom na neplatnosť kúpnej zmluvy a uznanie nápadne nevýhodných podmienok nie je podľa navrhovateľa ani to, že na uvedenom pozemku, ktorý má byť podľa rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu oprávneným osobám vydaný, nestojí priamo žiadna budova, pretože splnenie účelu, na ktorý bol pozemok vykúpený, nie je podmienkou platnosti kúpnej zmluvy a je právne irelevantné, či bol účel naplnený.

Podľa navrhovateľa za preukázanie tiesne nie je možné považovať ani tvrdenie, že dôjde k vyvlastneniu nehnuteľnosti, ak nebude uzatvorená kúpna zmluva.

Keďže nebola existencia tiesne a ani existencia nápadne nevýhodných podmienok v konaní pred krajským súdom a obvodným pozemkovým úradom dostatočne preukázaná, navrhovateľ navrhol napadnuté rozhodnutie odporcu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Odporca vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa trval na dôvodoch uvedených vo svojom rozhodnutí a napadnutý rozsudok krajského súdu navrhol potvrdiť. Tiesne a nápadne nevýhodné podmienky pri podpise kúpnej zmluvy boli podľa odporcu zdokumentované zápisnicami z pojednávaní na súde a výpoveďami z ústnych konaní, ktoré prebiehali na bývalom Obvodnom úrade Bratislava IV. Nápadne nevýhodné podmienky

spočívajú v zle vypracovanom znaleckom posudku podľa vyhlášky č. 47/1969 Zb., kde malo byť použité ustanovenie § 14 ods. 1 písm. a/. „Za pozemky alebo ich časti v zastavanej časti obce patrí s prihliadnutím na polohu, prípadne kvalitu pozemku v miestnych podmienkach náhrada za 1 m² až do výmery 3000 m² najviac 15 Kčs v mestách nad 100 000 obyvateľov“. V znaleckom posudku zo dňa 1.7.1978 bola uvedená cena pozemkov podľa vyhlášky č. 47/1969 Zb. 6,- Kčs v obciach od 2000 do 10 000 obyvateľov, čo spôsobilo nápadne nevýhodné podmienky a cenovú ujmu pri podpise kúpnej zmluvy, nakoľko D. bola pričlenená k Bratislave do 1.1.1972.

K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadrila prostredníctvom právneho zástupcu navrhovateľa aj A., ktorá sa s dôvodmi odvolania navrhovateľa nestotožnila a navrhla napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny. Uviedla, že otázka preukázania tiesne bola podrobne riešená už v samotnom rozhodnutí odporcu. Poukázala na to, že z výpovedí oprávnených osôb vyplynulo, že k predaju predmetných pozemkov došlo z dôvodu, že bol na nich vyvíjaný zo strany štátnych orgánov neustály nátlak, ktorý zle pôsobil na ich psychiku. Ak by totiž nepristúpili k tzv. dobrovoľnému uzavretiu kúpnej zmluvy, boli by nútení postavené nehnuteľnosti na vlastné náklady zbúrať, pričom pozemky by boli vyvlastnené.

Uzavretiu kúpnych zmlúv nepredchádzalo žiadne dohadovacie konanie, ktoré by malo znaky slobodného rozhodovania, neexistovala reálna možnosť zmeny štátom navrhovaných podmienok kúpnej zmluvy (predovšetkým v časti kúpnej ceny), naopak v prípade nepristúpenia na štátom stanovené podmienky by došlo k vyvlastneniu, pričom oprávnené osoby by boli v pozícii osôb nespolupracujúcich s politickým režimom, čo by malo dopad na ich ďalší osobný a profesijný život.

Ohľadne existencie konsenzu a akceptácie znalcom stanovenej ceny sa v plnom rozsahu pridržiava podaní, ktorými preukazovala existenciu tiesne pričom zdôraznila, že formálna akceptácia nebola dôsledkom realizácie slobodnej vôle oprávnenej osoby, ale dôsledkom neexistencie možnosti prijať v dôsledku nedostatku zákonnej úpravy iné rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu č. R-67/92/IHO-I zo dňa 19.01.2007, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o splnení podmienok § 6 ods. 1 písm. k/ zákona č. 229/1991 Zb. oprávnenými osobami dôkaznou situáciou, za ktorú považoval zápisnice z pojednávania na obvodnom súde Bratislava IV a ústneho pojednávania zo dňa 4.6.2002 na Okresnom úrade Bratislava IV ako aj výpovede svedkov, z ktorých podľa odporcu vyplynulo, že rodina sa bránila výkupu, organizovala petície proti výstavbe, písali sťažnosti a navyše v roku 1973 dostali súhlas na rekonštrukciu domu, ku ktorej už mali nachystaný materiál. Nakoľko bol na nich vyvíjaný sústavný nátlak, ktorý zle pôsobil na psychiku aj celkové zdravie, rezignovali a z obavy, aby nakoniec neboli donútení sami na vlastné náklady dom zbúrať a odpratať, pod týmto tlakom v tiesni zmluvu podpísali. Odporca v rozhodnutí uviedol, že z predložených listinných dôkazov pripojených k uplatnenému nároku dospel k záveru, že sú naplnené podmienky zákona, bola preukázaná tieseň ako aj nápadne nevýhodné podmienky pri podpise kúpnej zmluvy a nakoľko časť pozemku vyznačená geometrickým plánom je voľná, nezastavaná a žiadne stavby nebránia vydaniu, správny orgán rozhodol tak, že ako je uvedené vo výroku rozhodnutia.

Navrhovateľ napadol rozhodnutie odporcu opravným prostriedkom, v ktorom namietal, že v predmetnom konaní uviedol, že v predmetnom konaní neboli splnené podmienky § 6 ods. 1 písm. k/ zákona č. 229/1991 Zb. Uviedol, že podmienka tiesne a nápadne nevýhodných podmienok je predmetnom ustanovení zákona vyjadrená kumulatívne, t. j. pre naplnenie nároku je potrebné v konaní preukázať jednak skutočnosti, ktoré dostatočne odôvodňujú tieseň a súčasne preukázať skutočnosti, ktoré dostatočne odôvodňujú nápadne nevýhodné podmienky.

Navrhovateľ uviedol, že kúpna zmluva zo dňa 3.8.1978 na PK pozemky v KÚ D. parc. č. X., parc. č. X. a parc. č. X. bola riadne podpísaná, vykazuje všetky znaky platného právneho úkonu a je teda platná a účinná, pričom dohodnutá kúpna cena vo výške 130 101,65 Kčs bola určená na základe znaleckého posudku zo dňa 1.7.1978, vypracovaného znalcom Ing. R. v súlade s vtedy platnou vyhláškou Slovenského cenového úradu MF SSR č. 47/1969 Zb. a bola oprávneným osobám aj riadne vyplatená. V súlade s § 14 ods. 1 písm. a/ bola kúpna cena za m² pozemku v zastavanej časti obce stanovená vo výške 6 Kčs s prihliadnutím na polohu, prípadne kvalitu pozemku v miestnych podmienkach.

Uvedený znalecký posudok slúžil na vypracovanie cenovej ponuky zo strany štátu, ktorú vzhľadom na charakter kúpnej zmluvy ako dvojstranného právneho úkonu, pri ktorom zmluvná sloboda nebola obmedzená, mohli oprávnené osoby akceptovať alebo odmietnuť. Na základe uvedeného navrhovateľ dospel k záveru, že v danom prípade sa nemôže jednať o nápadne nevýhodné podmienky pri kúpnej zmluve, keďže iná možnosť na určenie kúpnej ceny zo strany štátu ako formou znaleckého posudku v tom čase neexistovala a táto forma bola v danom prípade aj dodržaná

Navrhovateľ v opravnom prostriedku poukázal na to, že predávajúcim podľa znaleckého posudku bola vyplatená kúpna cena nie len za pozemky, ale aj za dom, drobné stavby, stodolu, ploty, vonkajšie úpravy a za porasty rastúce na uvedených pozemkoch. Takisto nebolo preukázané ich tvrdenie, že by sa v čase predaja pozemkov v intraviláne predávali súkromným osobám podobné nehnuteľnosti za inú, vyššiu kúpnu cenu, ktorú ani nekonkretizovali a žiadnym dôkazom nepodložili.

Podľa navrhovateľa výpovede svedkov nepotvrdili existenciu tiesne a nápadne nevýhodných podmienok pri podpise kúpnej zmluvy.

Dôvodom na neplatnosť kúpnej zmluvy a uznanie nápadne nevýhodných podmienok nie je podľa navrhovateľa ani to, že na uvedenom pozemku, ktorý má byť podľa rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu oprávneným osobám vydaný, nestojí priamo žiadna budova, pretože splnenie účelu, na ktorý bol pozemok vykúpený, nie je podmienkou platnosti kúpnej zmluvy a je právne irelevantné, či bol účel naplnený.

Podľa navrhovateľa za preukázanie tiesne nie je možné považovať ani tvrdenie, že dôjde k vyvlastneniu nehnuteľnosti, ak nebude uzatvorená kúpna zmluva.

Vzhľadom na uvedené dôvody, navrhovateľ navrhol napadnuté rozhodnutie odporcu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Podľa § 250i ods. 1 OSP pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Úlohou krajského súdu bolo v danej veci preskúmať rozhodnutie odporcu v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku (§250j ods. 1OSP). Konanie v správnom súdnictve je totiž ovládané dispozičnou zásadou, znamenajúcou, že súd preskúmava napadnuté rozhodnutie len v medziach a v rozsahu určenom v opravnom prostriedku.

Z opravného prostriedku musí byť zrejmé v ktorých častiach a z akej stránky má súd napadnuté rozhodnutie skúmať, a to aj s poukazom na konkrétne skutočnosti, z ktorých vyvodzuje tvrdenie o porušení zákona (procesného, resp. hmotného).

Z ustanovenia § 249 ods. 2 OSP (použitie ktorého v konaní podľa 3. hlavy vyplýva z ust. § 250 1 ods. 2 OSP) vyplýva, že navrhovateľ je povinný ním videné dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia explicitne v opravnom prostriedku uviesť a vymedziť tak rozsah súdnej kontroly rozhodnutia správneho orgánu. Tieto jednotlivé tvrdenia tvoria vlastnú podstatu bodov opravného prostriedku, ktorými je súd viazaný.

Z opravného prostriedku navrhovateľa vyplynulo, že navrhovateľ jasne a zrozumiteľne uviedol, v čom vidí nesprávnosť a z toho plynúcu nezákonnosť rozhodnutia odporcu. Poukázal na nesprávnosť a nezákonnosť rozhodnutia odporcu s poukazom na to, že v danom prípade nedošlo k naplneniu zákonných predpokladov k vydaniu nehnuteľnosti podľa § 6 ods. písm. k/ zákona č. 229/1991 Zb., keďže nedošlo k súčasnému splneniu podmienky tiesne a zároveň nápadne nevýhodných podmienok.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd považoval skutkové zistenia správneho orgánu za správne vrátane právneho názoru odporcu o splnení podmienok podľa § 6 ods. 1 písm. k/ zákona č. 229/1991 Zb. Z rozhodnutia krajského súdu nie je však zrejmé, ako k takémuto záveru dospel.

V rozhodnutí krajského súdu je uvedený výpočet dôkazov ktoré majú potvrdzovať správnosť záverov odporcu o splnení podmienok § 6 ods. 1 písm. k / zákona, v rozhodnutí krajského súdu však absentuje vyhodnotenie dôkazov ktoré mali viesť k takémuto záveru o splnení podmienok tiesne a nápadne nevýhodných podmienok pri uzatváraní kúpnej zmluvy ako aj úvaha súdu, na základe ktorej dospel k takémuto záveru. Týmito nedostatkami trpí aj rozhodnutie odporcu a hoci navrhovateľ na tieto nedostatky v opravnom prostriedku poukazoval zo strany krajského súdu zostali nepovšimnuté.

Navrhovateľ namietal, že odporca sa nedostatočne zaoberal splnením oboch podmienok, ako základných predpokladov pre vydanie nehnuteľností podľa § 6 ods. 1 písm. k/ zákona č. 229/1991 Zb.

Uvedenou námietkou sa krajský súd nezaoberal, prevzal argumentáciu odporcu, ktorej tiež chýba posúdenie a vyhodnotenie každej z týchto podmienok, pričom odvolací súd dáva do pozornosti, že **každý z obidvoch pojmov, t. j. tieseň a nápadne nevýhodné podmienky, je potrebné posudzovať oddelene, hoci vecne a skutkovo spolu často úzko súvisia, ako dva predpoklady bez splnenia ktorých v čase právneho úkonu nemožno dôvodne uplatňovať právo podľa uvedených ustanovení zákona.**

Odvolací súd považuje však za dôležité tiež uviesť, že tieseň musí mať základ v objektívne existujúcom a pôsobiacom stave a súčasne sa musí stať pohnútkou pre prejav konajúcej dotknutej osoby tak, že koná vo svoj neprospech. Tieseň ako objektívny stav má právne následky i vtedy, ak ju druhý účastník zmluvy nespôsobil, ani ju nevyvolal a dokonca aj vtedy, ak o nej nevedel. Preto sa so zreteľom na záujmy druhej strany i pre vznik reštitučného nároku sa na viac kumulatívne vyžaduje, aby kúpna zmluva bola uzavretá za nápadne nevýhodných podmienok.

Rozsudok krajského súdu tak nereagoval na podstatné námietky navrhovateľa pričom nie je z jeho odôvodnenia zrejmé, ako sa s námietkami navrhovateľa vysporiadal

a ako dospel k záveru o zákonnosti a správnosti napadnutého rozhodnutia odporcu, preto je rozhodnutie krajského súdu nielenže nepresvedčivé, ale z pohľadu prieskumu rozsudku krajského súdu nepreskúmateľné.

Uvedený záver totiž nevypovedá nič o správnosti postupu krajského súdu pri jeho hodnotení dostatočnosti skutkových podkladov najmä s poukazom na vznesené námietky navrhovateľa, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu zostali zo strany krajského súdu nepovšimnuté.

Krajský súd bol totiž viazaný rozsahom dôvodov, ktoré navrhovateľ uplatnil v opravnom prostriedku a nič mu nebránilo v tom, aby aproboval skutkové zistenia, z ktorých vychádzal odporca. Z ustanovenia § 250i ods. 1 OSP síce nevyplýva povinnosť súdu vykonať navrhované dôkazy, z rozhodnutia súdu však musí byť zrejmé, ako sa s takýmto návrhom účastníka konania na vykonanie dôkazov vysporiadal a prečo vykonanie navrhovaného dôkazu nepovažoval za potrebné.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzovaný v skutkových otázkach len tým, čo zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu najmä z hľadiska závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení učiných správnym orgánom a ak pri tom zistí skutkové či procesné právne nedostatky, môže reagovať jednak tým, že uloží správnemu orgánu ich odstránenie, nahradenie či doplnenie, resp. zväži, či tak učiní sám.

Týmto požiadavkám, však postup krajského súdu v predmetnej veci nezodpovedá.

V danom prípade bol krajský súd viazaný rozsahom a dôvodmi opravného prostriedku, a pri dodržaní tejto zákonnej zásady sa mal týmito dôvodmi zaoberať a zaujať k nim stanovisko, najmä z toho pohľadu, či uvedené námietky sú spôsobilé vyvolať pochybnosti o správnosti skutkových zistení a z toho plynúcu namietanú nezákonnosť rozhodnutia odporcu.

V tejto súvislosti najvyšší súd dáva do pozornosti Uznesenie Ústavného súdu SR č. IV.ÚS 378/08-55 zo dňa 16.12.2008, v ktorom ústavný súd uviedol,

že v zmysle svojej judikatúry považuje za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

Pretože napadnuté rozhodnutie krajského súdu nedáva odpoveď na otázky nastolené navrhovateľom, a to na namietané nesprávne posúdenie splnenia oboch podmienok súčasne, a to tiesne a nápadne nevýhodných podmienok, na viac nie je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, pričom odvolací súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať, pretože takýmto postupom súdu by sa odňala možnosť konať pred súdom, dospel odvolací súd k potrebe zrušenia rozsudku krajského súdu .

Podľa § 212 ods. 3 OSP na vady konania pred súdom prvého stupňa prihliada odvolací súd, len ak mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Podľa § 212 ods. 4 OSP odvolací súd môže rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť, aj keď sa navrhuje zmena, a naopak.

Podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP súd rozhodnutie zruší, len ak účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Vzhľadom k tomu, že krajský súd sa námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku nezaoberal, odňal navrhovateľovi možnosť konať o uplatnených námietkach pred súdom.

Na základe uvedeného odvolací súd podľa citovaných ustanovení § 221 ods. 1 písm. f/ OSP napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, s tým, že úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude sa týmito námietkami podrobne zaoberať.

O trovách odvolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky nerozhodol, pretože o trovách odvolacieho konania podľa § 224 ods. 3 OSP rozhodne súd prvého stupňa v novom rozhodnutí o veci.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné (§ 246c O.s.p.).

V Bratislave 8. októbra 2009

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová